

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas.
Recursos Humans: Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Emili Gispert

El futur del català, de nou

La incapacitat de decidir alimenta la tendència a eternitzar els debats. Els catalans en devem ser especialistes. Em refereixo ara al debat etern sobre el futur de la llengua. Dilluns es va estrenar a TV3 la sèrie *Drama*, una comèdia que s'autodefineix com a "canalla", especialment enfocada a mil·lennistes i la generació Z, generacions que em fa l'efecte que no miren gaire la televisió, però això ja són figures d'un altre paner. Com que els protagonistes s'hi expresen tant en català com en castellà, ja tenim la polèmica encesa. El bilingüisme. El que es parla al carrer. La realitat. En una hipotètica situació d'igualtat entre les dues llengües, el debat em semblaria prescindible, fins i tot ridícul. Però no és el cas. El català continua essent una llengua minoritzada. Fa només uns dies la Plataforma per la Llengua va fer públic l'InformeCAT 2020, en el qual arriba a la conclusió que estem en situació d'emergència, a partir de l'anàlisi de les 50 dades més relle-

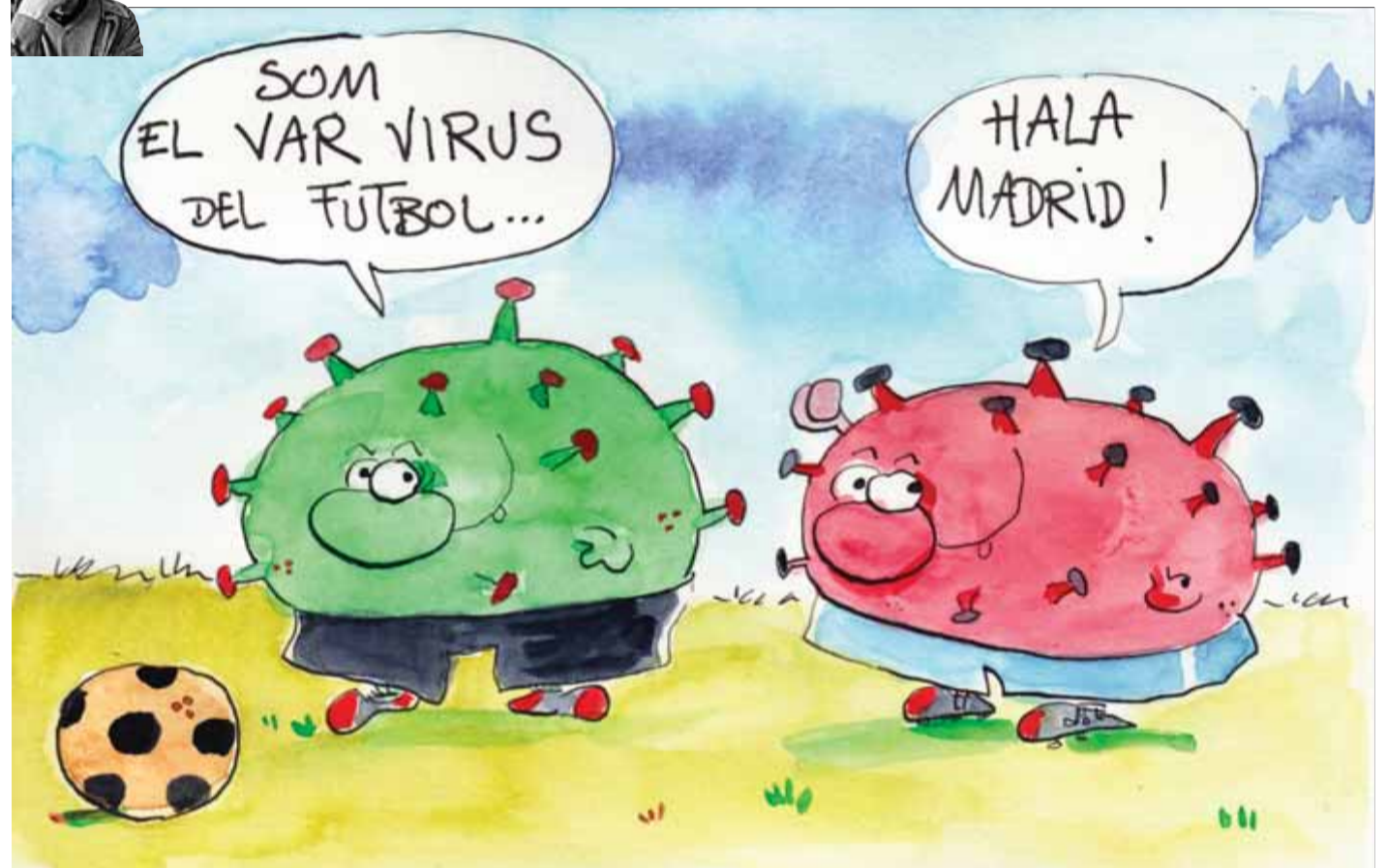
En una situació d'igualtat entre les dues llengües, el debat em semblaria prescindible, fins i tot ridícul. Però no és el cas

vants sobre la llengua. I fa una proposta: que el català adquireixi rang de llengua oficial d'estat i superi la condició de cooficialitat actual. Seria una reforma que s'hauria de tramitar al Congrés dels Diputats, tal com va precisar Oscar Escuder, president de l'ONG. No cal dir que les probabilitats d'èxit de tal reforma són nul·les, atesa la composició de l'hemicicle i la tradició de l'Estat espanyol en la protecció de les llengües altres que el castellà. D'això, en fa només uns dies, però fa trenta anys, trenta, la metxa del debat ja estava encesa. Modest Prats, Albert Rossich i August Rafanell publicaven a Empúries *El futur de la llengua catalana*, llibre plenament vigent avui i altament recomanable. Defensaven que s'havia de possibilitar al catalanoparlant de viure en un model lingüístic no subordinat i disposar d'uns referents culturals autònoms. Deien, els tres filòlegs, que el futur de la llengua depenia d'un projecte polític: "Un projecte polític nou, modern i engrescador." Trenta anys després, el català en continua dependent. Aquest és el "drama".

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Mirant el cel

Deixant enrere un tram de la novel·la que s'acosta a l'òpera bufa, amb una xarxa d'intrigues amoroses en què cada enamorat desconfia dels sentiments de qui estima o espia i conspira per tal de malbaratar les relacions alienes de qui no el respon o l'estima d'altra manera, ahir vaig fer un salt a *La cartoixa de Parma* per arribar a un moment en què Fabrici del Dongo, vora el llac de Como, s'extasia davant d'una bellesa que el narrador qualifica de sublim, a banda que aquest sigui un concepte estètic que, a partir de Kant, els filòsofs romàntics van dissociar de la bellesa: allò absolutament gran que agita i commou, precisament a diferència del bell que mena a una contemplació tranquil·la. El cas és que Fabrici experimenta una calma feliç contemplant una "bellesa sublim" a mitjanit. Què veu sense que, evidentment, hi hagi llum artificial? "Els arbres dels bosquets que el senderó travessava constantment dibuixaven el contorn negre de llur fullam damunt una estelada coberta per una boira prima; les aigües i el cel eren d'una serenor profunda."

“Fabrici experimenta una calma feliç contemplant una “bellesa sublim” a mitjanit

Potser aquesta "bellesa sublim" té a veure amb l'estat d'ànim de Fabrici, però diria que podem compartir la sensació que, només havent-hi la llum dels estels, hem "vist" coses mai vistes. Una meravella cada cop més estranya.

Fabrici mira el cel pensant que es retrobarà amb mossèn Blanès, a qui sent com el seu "pare vertader" (això no té a veure amb el biològic, perquè en aquest cas un oficial francès palpita com un fantasma a la novel·la) mentre

és a prop dels dominis del pare "oficial", el marquès del Dongo, que pràcticament l'ha repudiat. Mira el cel on mossèn Blanès, des de l'observatori instal·lat al campanar de l'església de Grianta, hi llegeix averanys. O així ho creu Fabrici i, ves per on, també el narrador en concedir-li que veu l'avenir. Però no ens avancem, sense que hàgim dir aquella paraulota amb la qual, precedida pel "no facis", se'ns demana que no expliquem què passarà. El cas és que, abans de trobar-se amb l'estimat mossèn que va introduir-lo en l'astrologia, es fa una pregunta que no ens és del tot aliena: "Que potser hi ha una engruna de veritat en aquesta ciència?" De la mateixa manera que, canviant l'astrologia pel que vulguin o fins i tot mantenint-la, ressonen aquestes consideracions de Fabrici: "Un grapat d'idiotes i de gent llesta es posen d'acord (...): valent-se d'això, s'imposen a la societat, que els respecta, i als governs, que els paguen. Els donen favors a cabassades precisament perquè no són totxos, i el poder no ha de passar cap angúnia que revoltin els súbdits i facin enrenou..."